

«Եկեք ինձի բոլոր յոգնած ու բեռնաւորուածներ...»

Մատթէոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

ՀՈՒՆՎԱՐ 2023թ., N1 (144)

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱՎԵՏԱՐԱՆԻ ՀԱՎԱՏՔԻ ԶՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Հունվար 2023թ., N1 (144)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՔ

Վազգեն եղբոր հիշատակին.....	1
Հրայր Ամիրբեկյան Մի «ուլ» էլ չտվեցիր.....	2
Գագիկ Բախշյան Մենք ճանաչում ենք մեր Աստծուն.....	4
Հովիվ Վլադիմիր Իլյուխինի վկայությունը.....	8
Երկու ընկեր.....	10
Թոռնիկիս բժշկությունը.....	11
Կմեռնեմ, բայց Քո պատվերը կկատարեմ	14
Թագավորն ու երիտասարդ կալանավորը.....	16

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրը, ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

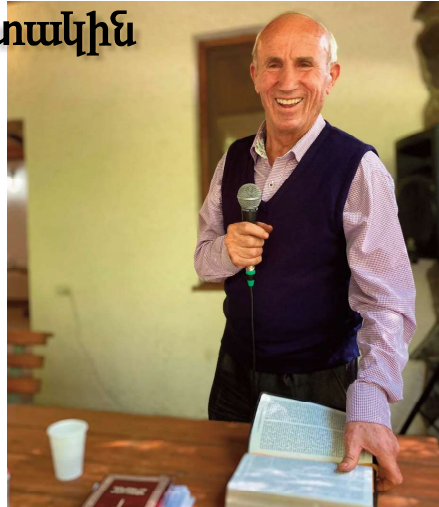
Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

Վազգեն եղբոր հիշատակին

«Պատուական է Տերօջը առջև իր
սուրբերուն մաՀը» (Սաղմոս 116.15):

2023-ի հունվարի 10-ին՝ առավոտյան, Վազգեն եղբայրը գնաց հավիտենություն:

Վազգեն Միեթի Այվազյանը ծնվել է 1942 թ. սեպտեմբերի 5-ին: 1969 թ. ամուսնացել է Սվետա քույրիկի հետ, ունեցել են 11 երեխա: 1972-ին ընդունել են Հիսուսին, եկել են հավատքի ընտանիքով, և 1973 թվականին Վազգեն եղբայրը ձեռնադրվել է որպես սարկավագ, 1980-ին՝ որպես հովիվ, նա եղել է Արմավիրի մարզի առաջին հովիվը, իսկ արդեն 1990-ին ձեռնադրվել է որպես եպիսկոպոս: Ծառայել է Արմավիրի մարզի տարբեր գյուղերում: Անցել է շատ նեղությունների միջով, կոմունիստական ժամանակաշրջանում շատ հալածանքներ է կրել, ոստիկանները խուզարկել են բնակարանը, խլել են Սուրբ Գիրքը: Պատահել է՝ տարել են ոստիկանություն և ծեծել են, որ հրաժարվի Հիսուսից: Անգամ կատարել են սպանության փորձ: Փառք Հիսուսին. Վազգեն եղբայրը հավատարիմ է մնացել Տիրոջը և շարունակել է ծառայել: Եղել է, որ ոստիկանը ապտակել է եղբոր երեսին, եղբայրը մյուս երեսն է դեմ արել, միլիցիոները չի խնայել և մյուսին էլ է ապտակել: Եղբայրներից մեկը մի հետաքրքիր դեպք է պատմում. բենզինի սուղ տարիներին մեքենայով Վազգեն եղբորը տարել են Վանանդ գյուղ հավաքույթի: Օրինյալ հավաքույթ է եղել: Երեկոյան մնացել է Վանանդում, իսկ առավոտյան մեքենա չլինելու պատ-

ճառով չեն կարողացել եղբորը ետ տանել: Վազգեն եղբայրը հորդորել է եղբայրներին և ձմեռվա ցրտին Վանանդից մինչև Արմավիր՝ 30 կմ, ոտքով է վերադարձել:

Վազգեն եղբայրը իր կյանքը անմնացորդ նվիրել է Տիրոջ և Ավետարանի գործին: Տանը շատ քիչ էր լինում: Բացի Արմավիրի մարզից քարոզչական ծառայություններ է կատարել Հայաստանի տարբեր քաղաքներում և գյուղերում, ինչպես նաև Հայաստանից դուրս:

Այս վերջին ամիսներին եղբայրը ծանր հիվանդացել էր, և երբ եղբայրները այցելում էին, հորդորում էր նրանց՝ ասելով, որ չնայեն իր արտաքին երևույթին: Ասում էր, որ Աստծո Խոսքն է կատարվում, դրսի մարդը փչանում է, որ ներսի մարդը գորանա: Աստծուն սիրող մարդ էր Վազգեն եղբայրը: Ծատ բան կարելի է պատմել նրա մասին, սիրելի՜ հավատակիցներ:

**Ռադիկ եղբայր, հովիվ,
Արմավիրի մարզ**

Մի « ուլ » էլ չտվեցիր

Սիրելիներ, եկեք անկեղծ լինենք և ասենք, թե քանի անգամ ենք Տիրոջից «ուլ» խնդրել: Քանի անգամ ենք մեր սրտում ասել. «Տե՛ր, իմ կյանքն անցնում է, բայց ես դեռ չունեմ կյանքի ընկեր..., ինչո՞ւ իմ երեխան չի լավանում..., ինչո՞ւ մարդիկ ինձ չեն հասկանում, ես բոլորին լավություն եմ անում, բայց նրանք ինձ հալածում են՝ լավություն անելու փոխարեն...: Եթե Դու ինձ տալիր իմ խնդրածը, ես երջանիկ կլինեի...» և այլն:

«...Ահա այսչափ տարի է որ քեզի կը ծառայեմ, ու բնաւ քու խօսքէդ դուրս չելայ, ու ինծի երբէք ուլ մը չտուիր, որ իմ բարեկամներուս հետ ուրախութիւն ընէի» (**Գուկ. 15:29**): Այսիքն՝ մենք մեր ուրախությունն ու երջանկությունը չենք տեսնում Աստծու հետ ունեցած հաղորդակցության մեջ, այլ հավատում ենք, որ եթե Աստված մեզ տա առողջություն, դրամ, հաջողություն, ապա մենք ուրախ ու երջանիկ կլինենք: Այլ կերպ ասած, եթե Աստված մեզ «ուլ» տա, մենք մեր բարեկամների հետ ուրախ կլինենք: Սակայն Աստված չի տալիս այդ «ուլը», դա էլ մեր մեջ կասկած է առաջացնում Աստծու սիրո վերաբերյալ: Մարդը մտածում է. «Չէ՞ որ ես Քեզ եմ ծառայում, ինչո՞ւ չես տալիս այդքան անհրաժեշտ «ուլը»»: Բայց Տերը չի տալիս, որպեսզի մենք մեր հայացքն ուղղենք Իրեն ու մեր երջանկությունը տեսնենք ոչ թե «ուլի», այլ Իր մեջ: Նա Իր սիրուց

ելնելով մեզ չի տալիս այդ «ուլը», քանի որ կանցնի այս ժամանակավոր կյանքը, և մենք կտեսնենք, որ հավիտյան բաժանված ենք Իրենից:

Ես ուզում եմ, որ մենք այսօր ասենք. «Տե՛ր, ես ուզում եմ, որ իմ սիրտը Քեզնով ուրախանա, քանի որ Դու ինձ փրկության հանդերձներ ես հազցրել, արդարության պատմութեանով ես ծածկել»։ «*Ես Տերոջմով մեծապէս պիտի ցնծամ, Ու իմ հոգիս իմ Աստուծու պիտի ուրախանայ. Քանզի ինծի փրկութեան հաղերձներ հազցուց, Ձիս արդարութեան պատմութեանով ծածկեց, Փեսայի պէս՝ որ իրեն փառատոր խոյր կը դնէ, Ու հարսի պէս՝ որ իր զարդերովը կը զարդարուի*» (**Եսայի 61.10**):

Աստված, Իր սիրուց ելնելով, Իր Որդուն տվել է մեզ, ուրեմն ինչպե՞ս Նրա հետ ամեն բաները չի պարզելի: «Ան որ իր Որդոյն չխնայեց, հապա մեր ամէնուն համար մատնեց զանիկա, ալ ի՞նչպէս անոր հետ ամէն բաները մեզի չպարզեւոր» (**Հռովմ. 8.32**): Քանի որ Նա Իր սերն է տվել մեզ, ուրեմն պետք է այս աշխարհը ադր համարենք, ասենք՝ մեր հոգին Քոնն է, Տե՛ր:

Հովհ. 14.21-ում Հիսուսն ասում է. «Ան որ իմ պատուէրներս կը բռնէ ու կը պահէ զանոնք, անիկա է զիս սիրողը. և ան որ զիս կը սիրէ՝ իմ Հօրմէս պիտի սիրուի. ու ես զանիկա պիտի սիրեմ, և ինքզինքս անոր պիտի յայտնեմ»: Եթե

մենք սիրենք Տիրոջը, Նա կհայտնվի մեր սրտի մեջ: Իսկ եթե Նա դեռ չի հայտնվել քո սրտում, իմացի՛ր, որ դու մերժված չես: Աշխարհում չկա մի ուսմունք, վարդապետություն, որում հովիվը թողնի իննսունիներին ու գնա մեկի ետևից: Աշխարհի համար իննսունիներ լիովին բավարար է, իսկ այն մեկին կարելի է մոռանալ: Բայց Հիսուսի համար այդ մեկը շատ կարեւոր է, այդ շատ կարևոր մեկը դո՛ւ ես: Սա հրաշք է:

Աստծու սերը անսահման է, ավելին, Աստված հենց Ինքը Մեր է: Մենք մարդ ենք, կարող ենք սիրել, կարող ենք ատել, քանի որ սերը ոչ թե մեր բնությունն է, այլ մեր մեջ եղած մի հատկություն, բայց Աստծու բնությունը սեր է: Եթե Աստծու բնությունը լցվի մեր մեջ, մենք չենք կարողանա որևէ մեկին ատել, չենք հպարտանա, չենք նախանձի, մերը չենք փնտրի, այլ կադորենք մեզ հալածողների համար, կսիրենք մեր թշնամիներին, կօրհնենք մեզ անիծողներին, փոխ կտանք առանց փոխարենին սպասելու:

Աստված Իր կյանքը որպես պարգև տալիս է մեզ. սա Աստծու Շնորհքն է: **«Քանզի մեղքին վարձքը մահ է, բայց Աստուծոյ ձրի պարգևը յալիտե՛նական կեանք՝ մեր Տէրոջը Յիսուս Քրիստոսի ձեռքով» (Հռովմ. 6.23):**

Սիրելիներ, եկե՛ք մենք Աստծուց «ույ» խնդրենք, այլ խնդրենք Աստծու մեծամեծ ու պատվական պարգևը՝ հավիտենական կյանքը, որ տալիս է ամեն Իրեն հավատացողներին, իսկ մեզ հարկավոր մնացած ամեն ինչի մասին Տերը գիտի: Եկե՛ք ոչ թե «ույ»

խնդրենք Աստծուց, ոչ թե ձգտենք արդարանալ Աստծու առջև, այլ Տիրոջը խնդրենք, որ Նա որպես պարգև մեզ տա Իր արդարության պատմունճանը: Այդ ժամանակ մենք կարող ենք համարձակ մոտենալ Շնորհաց արքին, որպեսզի ողորմություն ընդունենք ու Շնորհք գտնենք, որը պետք եղած ժամանակ մեզ օգնության կգա:

«Ուստի ալ համարձակութիւնով մօտենանք շնորհաց արքոյին առջև, որպէս զի ողորմութիւն ընդունինք ու շնորհք գտնենք պէտք եղած ատեն մեզի օգնելու» (Եբր. 4.16): Այդ դեպքում մենք կունենանք աստվածային կյանք ու հաղորդակից կլինենք Աստծու բլրությանը, Աստված մեզ արդար կհայտարարի: Իսկ եթե Տերը մեզ արդար հայտարարի, ո՞վ կլինի մեզ հակառակ: Հակառակ կարող են լինել մեր զգացմունքները: Թող Աստված օգնական լինի մեզ, ու մեր հավատքը չըխախտվի մեր զգացմունքների պատճառով, այլ միշտ հենված լինի Աստծու Խոսքի, Քրիստոսի Արյան և Սուրբ Հոգու զորության վրա:

Եկե՛ք, ուրեմն, ամբողջ սրտով հավատանք, որ Քրիստոսն Իր Արյամբ ջնջել է մեր մեղքերը: Եկե՛ք մեր հայացքն ուղղենք դեպի երկինք ու մասնակից լինենք երկնային խնջույքին: Եկե՛ք շնորհակալ լինենք Տիրոջից, որ Իր Արյան գնով մեզ պարգևել է արդարության պատմունճանը հագնելու հնարավորություն: Եկե՛ք մեր ողջ ուշադրությունն ուղղենք Նրա կողմը, քանի որ Նրան հավատացողը հավիտենական կյանք ունի: Ամեն:

Հրայր Ամիրբեկյան

Մենք ճանաչում ենք մեր Աստծուն

Եփեսացիներ 1:15-20-ում Պողոս առաքյալը աղոթում էր եկեղեցու համար. *«Ուստի ես ալ երբ լսեցի Տէր Յիսուսի վրայ ունեցած հաւաւքնիդ, ու բոլոր սուրբերուն վրայ չէր ունեցած սէրը: Չեմ դադարիր չեզզի համար գոհութիւն ընելէ՝ չեզ իմ աղօթքներուս մէջ յիշելով. Որպէս զի մեր Տէր Յիսուս Քրիստոսի Աստուածը, փառաց Հայրը, րայ չեզի իմաստութեան ու յայտնութեան հոգին իր գիտութիւնովը. Որպէս զի սիրտերնուդ աչքերը լուսատուրուելով...»:*

Հավատքը կար, սերը կար. ուրիշ էլ ի՞նչ էր պետք եկեղեցուն: Եկեղեցուն պետք էր աճել: Ահա թե ինչու առաքյալը, Սուրբ Հոգով ներշնչված, չէր դադարում աղոթելը, որպեսզի այդ ամենի հետ եկեղեցին իմաստության և հայտնության հոգին էլ ունենա, որպեսզի սրտերնուն աչքերը լուսավորվեն, ու իմանան ի՞նչ հույսի համար են ապրում, ո՞րն է ժառանգության փառքի ճոխությունը. ի՞նչ ժառանգություն է սպասվում: Ուրեմն, հավատք և սեր ունենալով չի ավարտվում հոգևոր ընթացքը. պետք է նաև աճել և՛ հավատքի, և՛ սիրո, և՛ Աստծուն ճանաչելու մեջ: Որպեսզի գիտնանք՝ ո՞րն է մեզ կանչելու հույսը, այսինքն՝ ինչի՞ համար է Աստված մեզ կանչել, ու՞ր ենք գնում, ի՞նչ է մեզ սպասվում, ո՞րն է

ժառանգության փառքի ճոխությունը: Իհարկէ, Աստված ուզում է, որ Իր զավակները Իրեն ճանաչեն, Իր հետ մտերիմ լինեն, որպեսզի փորձության, նեղության, դժվարության ժամանակ չշփոթվեն: Այն մարդը, ով ճանաչում է Աստծուն, վստահ է Աստծո սիրո ու հավատարմության վրա և վստահ է, որ Տերը իրեն չի լքի ու չի թողնի: Դրա համար մեզ պետք է աճել հավատքի մեջ, որպեսզի ճանաչենք մեր Աստծուն, ու մեր Երկնային Հորը: Որպեսզի մենք մեր մտքով, մեր հասկացողությամբ չապրենք, այլ ճանաչելով Աստծուն՝ ապրենք Նրա կամքի համեմատ ու մինչև վերջ քայլենք Նրա հետ:

Անդրադառնանք անառակ որդու առակին: Ի՞նչ եք կարծում, փոքր որդին եթե ճանաչեր հորը, կգնա՞ր օտարության մեջ երջանկություն փնտրելու, կմտածե՞ր, որ հորից հեռու կա ուրախություն, կա կյանք: Սա չճանաչելու արդյունք է: Իսկ երբ սթափվում է օտարության մեջ, նրանում ինչպիսի՞ շրջադարձ է կատարվում: *«Եւ ինքզինքին զայով՝ ըսաւ, Բանի՜ բանութներ կան իմ հօրս րանը հացով լեցուած, ու ես հոս սովամահ կը կորսուիմ. Ելլեմ, երթամ իմ հօրս, և ըսեմ անոր, Հայր, մեղանչեցի երկինքի դէմ ու քու առջևդ. Եւ ալ արժանի չեմ քու որդիդ քսուելու. զիս քու վարչականներէդ*

մէկուն պէս ըրէ: Ու ելաւ իր հօրը եկաւ. և մինչ դեռ ինք շարք հեռու էր, հայրը րեւսաւ զանիկա ու գութը շարժուեցաւ, և վազելով՝ անոր պարանոցին վրայ ինկաւ ու համբուրեց զանիկա: Որդին ալ ըսաւ անոր, Հայր, մեղանչեցի երկինքի դէմ ու քու առջևդ, և ալ արժանի չեմ քու որդիդ ըսուելու: Բայց հայրը ըսաւ իր ծառաներուն, Հանեցէք առաջին պարսնոմանը ու հագցուցէք անոր, և մաւրանին դրէք անոր ձեռքը, ու կօշիկներ՝ անոր ոտքերը: Եւ պարարտ զուարակը բերէք, մորթեցէք, և ուրենք և ուրախ ըլլանք: Վասն զի այս իմ որդիս մեռած էր ու ողջնցաւ, կորսուած էր ու գտնուեցաւ. և սկսան ուրախ ըլլալ» (Պով. 15:17-24):

Փորձենք հասկանալ՝ փոքր որդին հիմա ինչպէս էր մտածում. առո՞ղջ մտածելակերպ ուներ, թե ոչ: Հիմա հարց. եթե Աստծո որդին մեղք է գործում, ինքը դադարու՞մ է որդի լինել, դառնում է ծառա՞: Եթե այդ հոգեբանությամբ մտածենք, ուրեմն՝ եթե մեկը մեղք գործեց, դարձավ ծառա, կամ օտար, կամ թշնամի...: Ինչու՞ էր փոքր որդին այսպէս մտածում՝ քանի որ մեղանչել եմ, է՛լ արժանի չեմ քո որդին կոչվելու, է՛լ որդու կարգավիճակ տան մեջ չեմ կարող ունենալ: Անգամ ծառա լինելու համար էլ կասկածում էր՝ արդո՞ք հայրը կընդունի՞ որպէս ծառա: Յավոք, այս մտածելակերպը կարող է լինել նաև մեր մեջ: Ահա այս մտածելակերպով փոքր որդին վերադարձավ հայրական տուն: Դեռ հեռվում տեսնելով որդուն՝ հոր գութը շարժվեց, վազեց ընդառաջ, ընկավ պարա-

նոցին ու համբուրեց նրան: Հետաքրքիր է, տանը շատ մարդիկ կային, շատ ծառաներ, բայց առաջինը հայրը տեսավ. ինչու՞ հենց հայրը. որովհետև հոր աչքն էր ճանապարհին: Նա մըշտապէս նայում էր այն ճանապարհին, որով որդին գնացել էր, ու սպասում էր նրա վերադարձին: Տեսե՛ք՝ ինչպէս է գրված. «**Մինչ ինք շատ հեռու էր, հայրը տեսավ զանիկա**»: Գրկեց, համբուրեց, ու թեև որդին շտապեց խընդրելու հորը՝ իրեն որպէս ծառա ընդունել, հայրը հրամայեց իր ծառաներին. «**Հանեցէք Առաջին պարսնոմանը ու հագցուցէք անոր և մաւրանի դրէք անոր ձեռքը ու կոշիկներ՝ անոր ոտքերը: Եւ պարարտ զուարակը բերէք, մորթեցէք, ուրենք և ուրախ ըլլանք: Վասն զի այս իմ որդին մեռած էր ու ողջնցավ, կորսուած էր ու գտնուեցավ: Սկսան ուրախութիւն ընել**»»: Հիմա եկեք պատկերացնենք՝ այդ փոքր որդու մեջ ինչ կատարվեց: Ի՞նչ ակնկալիքով էր նա եկել հորը: Նա ամբողջ ճանապարհին միայն մի բան էր մտածում՝ տեսնես հայրս ինձ կընդունի՞, կամ ո՞ր ծառաների կարգին կդասի. չէ՞ որ ծառաների մեջ էլ կան բարձրադաս, ցածրադաս...: Բայց երբ տեսավ հոր ընդունելությունը, կարծես աչքերը բացվեցին: Սկսեց հորը ճանաչել, հոր հետ հաղորդակցվելու կարիք ունեցավ: Փոքր որդու մեջ մեծ փոփոխություն կատարվեց: Ի՞նչ եք կարծում, որդին մորից կըգնա՞ր, մորից կթողներ հոր տունը և ուրախությունը այլ տեղ կփնտրէ՞ր: Նա արդեն տեսավ աշխարհը, տեսավ,

որ անգամ խոզերի լափն են իրեն ավազում, իսկ հայրը պարարտ զվարակը մորթեց իր ոտքերի առաջ: Նա այլևս ուրիշ տեղ չէր գնա, քանի որ հասկացավ՝ ինքը որդի է, և որդին պիտի տան մեջ բնակվի: Որդին տան մեջ է որդի. հեռու երկրում ո՞վ էր նրան բանի տեղ դնում: Դրսում նրան «հարգում էին այնքան ժամանակ, քանի դեռ ստացվածք ուներ: Երբ ամբողջը վատնեց, էլ ո՞վ էր նրան բանի տեղ դնելու:

Հիմա տեսնենք մեծ որդուն: Նա տան մեջ էր, բայց, ցավոք, էլի հորը չէր ճանաչում: Սա էլ է ցավալի վիճակ՝ լինել տան մեջ, բայց չճանաչել հորը: «*Ու անոր մեծ որդին ազարակն էր, ու երբ կու գար ու փանը մօտեցաւ, նուազարաններուն և պարերուն շայն լսեց: Ու ծառաներէն մէկը իրեն կանչելով՝ կը հարցնէր թէ այս ի՞նչ է: Անհկա ալ ըսաւ անոր, Եղբայրդ եկաւ, ու հայրդ պարարտ զուարակը մորթեց, վասն զի ողջ առողջ ձեռք ձգեց զանհկա: Իսկ ինք բարկացաւ ու չէր ուզեր ներս մտնել. ուստի իր հայրը դուրս ելլելով կ'աղաչէր անոր»*: Տեսնում ենք՝ մեծ որդին ինչքան էր աշխատում. առավոտից ազարակն էր, ծանր աշխատանքի մեջ, ու արդեն երեկո էր, պարարտ զվարակը արդեն մորթել էին, պատրաստություններ էին տեսել, իսկ մեծ որդին դեռ ազարակում աշխատում էր, ու եկավ այն ժամանակ, երբ անգամ տան ծառաներն էին հաց ուտում: Նա, իհարկե, շատ է նեղվում ու չի էլ քաքցում իր նեղվածությունը. «*Եւ անհկա պարասխասն փալով՝ ը-*

Յոհան, 2023թ., N1 (144)

սաւ հօրը, Ահա այսչափ փարի է, որ քեզի կը ծառային, ու բնաւ քու խօսքէդ դուրս չելայ, ու ինծի երթէք ուլ մը չփուրի, որ իմ բարեկամներուս հեպ ուրախութիւն ընէի»: Կարծես թէ մեծ որդին ճիշտ է ասում, հայրն էլ չի առարկում, թե այդպես չէ: Բայց ուշադրություն դարձնենք. մեծ որդու՝ հորը ճանաչելու չափը որքան էր: Հայրը ի՞նչ է պատասխանում. «*Եւ անհկա ըսաւ անոր, Որդեակ, դուն միշտ ինծի հեպ ես, ու իմ բոլոր ունեցուածս քուկդ է: Սակայն պէտք էր ուրախ ըլլալ և խնդալ, վասն զի այս քու եղբայրդ մեռած էր ու ողջնցաւ, կորսուած էր ու գտնուեցաւ» (Ղուկ. 15:31-32): Ահա որդին տան մեջ՝ հորը չէր ճանաչում: Հայրը ինչ ուներ, որդուն էր, բայց որդին դրան տեղյակ չէր: Երկու որդիներն էլ չէին ճանաչում հորը: Եթե որդի ես, ժառանգորդ ես, բաժին ունես, ինչու՞ ես մտածում՝ մինչև հիմա մի ուլ էլ չի տվել... Դու որդի ես, ինչու՞ ես ծառայի պես ապրում:*

Հիմա մե՞նք ինչ ունենք սովորելու այս առակից. այն, որ մենք պետք է ավելի լավ ճանաչենք մեր Աստծուն՝ մեր Երկնավոր Հորը: Ինչու՞ ենք կասկածում, որ Նա մեզանից մի բան կը խնայի ու չի տա մեզ: «*Ան որ իր Որդւոյն չխնայեց, հապա մեր ամէնուն համար մատնեց զանհկա, ալ ի՞նչպէս անոր հեպ ամէն բաները մեզի չպարգևեր» (Հռովմ. 8:32):* Եթե հայրը մի բան ունի, եթե որդիներին չտա, ու՞մ պիտի տա. առաջինը որդիներին պիտի տա, հետո ծառաներին կտա թե չի տա, չգիտենք, բայց որդիներին տալու

հարցը չի քննարկվում: Խնդիրը ինչու՞մն է. ես հավատու՞մ եմ, որ Աստծո որդի եմ: Որդին ծնվում է, դա ծառայելով ու վաստակելով ու արժանանալով չէ: Տեսե՛ք՝ փոքր որդին ասում էր՝ արժանի չեմ որդի կոչվելու. չէ՞ որ ես իմ ստացվածքը վերցրեցի, վատնեցի, ուրեմն ալ արժանի չեմ: Իսկ մեծ որդին էլ իրեն արժանի էր համարում, քանի որ հոր խոսքից դուրս չէր եկել, ծառայել էր նրան:

Հիմա մենք մեզ նայենք. մենք ծնողներ ենք ունեցել կամ ունենք ու շատերս էլ ծնող ենք, ունենք զավակներ: Մեր զավակները երբ վատ բաներ են անում, դադարու՞մ են որդի լինելուց: Որդի լինում են ոչ թե արժանիքներով, այլ՝ ծնունդով: Թո՛ղ Աստված մեզ օգնի, որ մենք ճանաչենք Իրեն ու մենք մեզ խորթ չտեսնենք: Ոչ մեծ որդու հոգեբանությունը և մտածելակերպը ունենանք, ո՛չ փոքր որդունը: Երկուսն էլ հորը չէին ճանաչում, երկուսի մտածելակերպն էլ սխալ էր: Հիմա մենք ինչքան ցավ ենք պատճառում մեր Հորը, երբ հաճախ կասկածում ենք՝ Աստված կանի՞, թե չի անի, կտա՞, թե չի տա: Իհարկե, այլ բան է, երբ մենք չգիտենք Աստծու ծրագիրը: Բայց երբեք չկասկածենք, որ Աստված անում է ինձ համար ամենալավ տարբերակով: Չէ՞ որ փաստ է, որ մենք ծնվել ենք Աստծուց, և մենք ծնունդի իրավունքով որդիներ ենք: Մենք երբեք չկասկածենք մեր որդեգրության վրա: Աստված վերըստին ծնել է, Իր Հոգին մեր մեջ է դրել,

որը աղաղակում է՝ Աբբա Հայր: Այս հավատքը կա՞ մեր սրտերի մեջ: Թույլ եմ, տկար եմ, պակաս եմ, ընկնում եմ, բայց որդի եմ: Եվ որդու ու ծառայի մեջ մեծ տարբերություն կա: Ասենք՝ տանը կան շատ լավ ծառաներ, աշխատող, նվիրված... բայց կան որդիներ էլ, որ այդքան շատ չեն աշխատում: Հայրը վերջը իր ժառանգությունը ու՞մ է տալու՝ այն խելոք, պարտաճանաչ ծառայի՞ն, թե՞ իր որդուն:

Իհարկե, ես սա չեմ ասում նրա համար, որ մենք երես հագած երեխաների պես Հոր սերը չարաշահենք: Բայց հասկանանք, որ ժառանգությունը ծառաներին չէ տրված: Այն տրված է որդիներին: Եվ մենք Աստծո որդիներ ենք ծնունդով, իրավունքով, իրավաբանորեն, փաստացի: Ես Աստծուց ծնվել եմ, ուրեմն որդի եմ. լավն եմ, վատն եմ, թույլ եմ, տկար եմ, ընկնում եմ, վեր եմ կենում, հաղթում եմ, պարտվում եմ, ես Աստծո որդի եմ: Եվ եթե գնում եմ իմ Աստծո ետևից, իմ Աստվածը ինձ գորացնելու է, ինձ աճեցնելու է, ինձ հասցնելու է կատարելության, հասցնելու է հաղթանակի:

Այս հավատքը ունենանք մեր սրտերի մեջ և առաջ գնանք: Ինչ դժվարության մեջ էլ լինենք, չկասկածենք մեր Հոր Սիրո վրա: Հավատանք, որ ինչ Հայրը ունի, դա իմն է: Ահա թե ինչու է այդքան կարևոր Աստծուն ճանաչելը: Ահա թե ինչու հավատք ու սեր ունենալով՝ անհրաժեշտ է աճել ու հասնել Հորը ճանաչելուն:

**Բախշյան Գագիկ (երեց,
Կենդրոնի տարածք)**

Շովիվ Վլադիմիր ԻԼՅՈՒԽԻՆԻ վկայությունը

Ես մեծացել եմ գիտնականներ-
րի ընտանիքում: Հայրս 42
տարեկանում պրոֆեսոր էր՝ միկրոկեն-
սաբան, գիտությունների ակադեմիա-
յի անդամ, մայրս քաղաքի գլխավոր
բժիշկ-մաշկաբանն էր, մեծ եղբայրս՝
բժիշկ-սրտաբան, դոկտորական է
պաշտպանում: Ես պոլիտեխնիկ ինս-
տիտուտն եմ ավարտել՝ ինժեներ-
կոնստրուկտոր: Հետո մտա բիզնեսի
մեջ, բավականին հաջողություններ
ունեի: Մեծ գումարներ էի վաստակում:
Ունեի ամեն ինչ՝ հրաշալի ընտանիք,
մեծ բնակարան, ամառանոց, մեքենա,
շքեղ ապրելակերպ, ոչ մի բանի կարիք
չունեի: Մխրճվել էի այդ կյանքի մեջ՝
անվերջ վաստակել, շատացնել, ավե-
լին ունենալ: Ուրիշ ոչ մի բանի համար
ես ժամանակ չունեի, առավել ևս՝
Աստծո: Եկավ մի ժամանակ, որ մայրս
սկսեց մասնակցել հոգևոր հավաքույթ-
ների, աղոթում էր, ինձ էր դիմում ար-
ցունքներով, որ դառնամ Աստծուն:
Բայց այդ ամենն ինձ միայն զայրաց-
նում էր: Ինչպե՞ս կարելի է նման
բաներին ժամանակ տրամադրել, այդ
մարդկանց ես համարում էի անբան-
ներ: Իհարկե, նաև շատ անհամզտա-
նում էի մայրիկիս համար՝ գտնելով, որ
նա ինչ-որ սեկտայում է հայտնվել:
Բայց Աստված յուրաքանչյուրի հա-
մար ծրագիր ունի: Մայրիկիս ար-
ցունքներն ու աղոթքները անտես

չեղան Տիրոջ մոտ. և ես շուտով հի-
վանդացա շատ անհասկանալի կեր-
պով: Ինձ համար ուրիշ միջոց չեղավ.
ես խիստ համառ էի, և եթե չլիներ այդ
հիվանդությունը, երևի թե անդունդը
գլորված կլիներ: Մինչ 35 տարեկանս
երբևէ որևէ հիվանդությամբ չէի
հիվանդացել: Լուրջ սպորտով էի
զբաղվում, ունեի սպորտային կարգեր
տարբեր մարզաձևերում: Ու հանկարծ
կայծակնային բարձր ջերմություն,
թույլ այն աստիճան, որ պատերին
հենվելով էի տեղաշարժվում: Ինձ
տարան հիվանդանոց՝ շտապ վիրա-
հատության: Ու այդ պահից իմ կյանքը
գլխիվայր շուռ եկավ: Ինձ պառկեց-
րին, մարկոզ տվեցին, թե ինչքան ան-
ցավ, զգացի որ ես դուրս եկա ինձա-
նից: Անցնում էի ինչ-որ միջանցքնե-
րով: Հետո արագ թռիչք նեղ խողո-
վակով, ապա հայտնվեցի մի անսահ-
ման մեծ տարածության մեջ՝ ան-
նկարագրելի լույսով հեղեղված: Մեկ
էլ երկու հրեշտակ ինձ վերցրին ու
տանում էին: Թե ինչպիսի գեղեց-
կություն էի տեսնում, չեմ կարող ասել.
երկրի վրա չկա նման բան, որ
կարողանամ համեմատել: Ես տեսնում
էի մարդկանց, ես զգում էի երկնքի
անուշ բույրը. նմանը երկրի վրա չկա:
Այնտեղ հնչում էր նաև երաժշտույ-
թյուն: Հասկանում էի, որ ընկել եմ
դրախտ: Ու զգացի, որ ինձ հետ

խոսում է ինչ-որ ձայն՝ իշխանութ-
յունով, գեղեցիկ, հաճելի: «Քեզ դու՞ր է
գալիս այստեղ», - հարցրեց: Ասացի՝
այո՛ւ, շա՛տ...: Չայնը նորից խոսեց.
«Դու պետք է մի տեղում էլ լինես, այս
տեղը քեզ համար չէ»: Ես նորից հայտ-
նըվեցի միջանցքում, և շատ կարճ թը-
ռիչքով ընկա ինչ-որ մի մեծ սենյակ՝
թաց ու ցուրտ: Մոտեցավ հսկա մեկը:
Կուչ էի եկել, դողում էի, մրսում, վա-
խենում: Նա խոսում էր, բայց բերանը
չէր բացում. ես լսում էի նրան
մերքուստ: Նա ինձ թեթև հրեց, ու ես
ընկա մի ընդարձակ վայր՝ լցված
մարմիններով: Ահավոր լռություն էր:
Ինձանից անհամար թեղեր դուրս ե-
կան, ես կարծես ընկած լինեի սարդոս-
տայնի մեջ: Մարմնիս ամեն մի բջջով
անցկարագրելի ցավ էի զգում, ցավից
ուզում ես գոռալ, բայց դա էլ չես կա-
րող, քանի որ ամեն շունչը էլի չդի-
մանալու ցավ է պատճառում: Եվ մի-
այն կարող ես ատամներդ կըր-
ճըտացնել, ինչպես որ գրված է: Ես
գոռում էի՝ առանց բերանս բացելու.
ինչու՞ եմ այստեղ, ես չեմ սպանել,
այս-այս վատ բաները չեմ արել : Հետո
իմ առջև տեսա մի ոչ սովորական, ոչ
նյութական գիրք. գրքի թերթերը իմ
կյանքի էջերն էին: Ու ինձ ցույց էր
տալիս ամեն մի էջը: Այո՛, ես չեմ
սպանել, բայց ինչքան եմ կամեցել
ինչ-որ մեկի մահը, մոտվի ինչ գարշելի
բաներ եմ արել: Նույնիսկ ինձ ցույց
տվեց, թե մայրս ինչպես է մի քանի օր
շարունակ ինձ խնդրում վարձերը
մուծել, իսկ ես չեմ կատարում մորս
խնդրանքը: Ես հասկացա, որ ոչ մի

պատվիրան չեմ կատարել. այնտեղ ոչ
ոք չի կարող ասել՝ ես չեմ իմացել
դրանց մասին: Այնտեղ ամեն ինչ
երևում է, բոլոր արածներդ: Ասեմ որ
ամբողջ սահմոկեցուցիչ տեսարաննե-
րին զուգահեռ անդադար լսում էի այն
ձայնը, որ լսել էի երկինք մտնելիս:
Երկրային ցավերը գիտես որ ժամա-
նակավոր են, բայց այստեղ այդ ահա-
վոր, սարսափելի, չդիմանալու ցավերը՝
հավիտյան, առանց մեկ վայրկյան
դադարի: Դա սարսափելի վախ է:
Հետո ինձ է մոտենում այդ վայրի տի-
րակալը՝ չարը՝ իր օգնականներով. այդ
հայացքը, այդ հրեշային հայացքը՝
զուրկ մեզ ընդունելի բոլոր հատկութ-
յուններից՝ գութ, կարեկցանք, խիղճ...:
Նրանց մեջ այս բաները դրված չեն:
Նրանց համար ես համարվում էի
միայն ևս մեկ հաղթանակ, որ պոկել
էին երկրից: Իհարկե, այն ամենը, ինչ
տեսա, չեմ կարող ներկայացնել: Սի
բան հասկացա, որ մարդկային ոչ մի
էակ հենց այնպես չի ծնվում՝ ուղղակի
ինչ-որ տարիներ ապրելու և մեռնելու
համար: Ես հասկացա, որ մարդու
կյանքը մշտապես տնօրինում է ինչ-որ
մեկը. սկսեցի ճշալ, գոռալ, ոռնում էի,
աղերսում՝ ինձ ե՛տ ուղարկե՛ք, և ես իմ
ամբողջ կյանքը կմվիրեմ Տիրոջը:
Ինչքան որ ապրեմ, մարդկանց կվկա-
յեմ այն, ինչ տեսա, ես խոստանում եմ:
Եվ դրանից հետո սարդոստայն հի-
շեցնող բոլոր թեղերը կտրվեցին, ու ես
նորից թռիչքով դուրս եկա խողովակ-
ներով, ու տեսա վիրահատական սե-
ղանը, որին պառկած էր իմ մարմինը:
Բժիշկները վազվզում էին, ինչ-որ

բաներ անում, և երբ մտա այդ տիան՝ սառը մարմնի մեջ, առաջինը զգացի ուժեղ գլխացավ: Այդ ամենից հետո ես երկու ամիս չէի կարողանում խոսել՝ վախից: Գրկում էի բարձա, սեղմվում մահճակալիս մի անկյունում: Ես վախենում էի քնել, որ հանկարծ նորից նույն տեղը չընկնեմ: Այն, ինչ տեսել էի, այնքան իրական էր, այնքան շոշափելի: Եվ որպեսզի չխելագարվեմ, սկսեցի խմել: Ես կորցրեցի ամեն ինչ՝ տուն, ամառանոց, մեքենա..., ինձնից հեռացավ կինս: Բոլոր իմ ստացած կրթությունները այլևս ոչ մեկի պետք չէր: Բայց մայրս շարունակում էր ինձ համար աղոթել, խնդրում էր՝ եկեղեցի գնամ: Նրա արցունքներն ինձ ավելի նեղություն էին պատճառում, քան կարեկցանք: Բայց նա չէր դադարում աղոթել: Խնդրում էր հովիվ, սպասավոր, ծառայող եղբայրներին՝ այցելել, զրուցել: Ես Որոշեցի գնալ մենաստան: Դա էլ չստացվեց: Այդպես զլորվում էին տառապալից օրերս: Ու մի օր մեզ մոտ՝ Վոլգոգրադում, հավատացյալների մեծ կոնֆերանս էր: Մայրս շատ խնդրեց, ու ես հետը

գնացի: Ներսս ինչ-որ բան էր կատարվում հավաքույթի ողջ ընթացքում: Վերջում առաջ կանչեցին բոլոր ներանց, ովքեր ուզում էին ապաշխարել, ազատագրվել: Թե ինչպես նետվեցի առաջ ու ընկա գետնին, ինքս էլ չհասկացա: Հանկարծ լսեցի այն երաժրչ-տուբյունը, որ լսել էի երկնքում, ու սկսեցի երգել ինձ անհասկանալի լեզվով, ինձ անծանոթ երաժշտությամբ:

Մինչ այսօր ես մնացել եմ հավատարիմ իմ Տիրոջը, խոստացել էի և վկայում եմ այն ամենն, ինչ տեսել եմ ոչ երկրային կյանքում: Հիմա եկեղեցու հովիվ եմ: Եվ մի բան եմ ուզում ասել, հաստատ իմացեք՝ մեր ամեն մի դատարկ ասված խոսքի համար պատասխան ենք տալու: *«Բայց ձեզի կ'ըսեմ թե Ամեն դատարկ խոսքի համար՝ զոր մարդիկ կը խօսին, դատաստանին օրը հաշի պիտի տան: Վասն զի քու խօսքերէդ պիտի արդարանաս, և քու խօսքերէդ պիտի դատապարտուի»* (Մատթևոս 12:36-37): Ժամանակը կարճ է:

ԵՐԿՈՒ ԸՆԿԵՐ

Իշխանի ու հարուստի որդիներն իրար հետ մտերմացան, դարձան եղբայր և ելան աշխարհ շրջելու: Գնացին հասան մի բերդի դռան: Տեսան, որ դարպասից շատ մարդու գլուխ էր կախված: Վախենալով մըտան ներս: Թագավորի՝ ծառան մե-

ծարեց նրանց ու տարավ պալատ:

Թագավորը երկու հյուրերին իր մոտ նստեցրեց, սեղան բացեց և հյուրասիրեց նրանց անուշահամ գինով: Երբ հարուստի որդին դուրս ելավ, թագավորն իշխանորդուն ասաց.

- Դու թագավորի ես մման, իսկ

այդ ընկերոջ գեշ և ստոր մարդ է երևում, դու այդպիսի անարժան ընկերոջ հետ ինչո՞ւ ես մտերմություն անում:

- Թագավոր, - պատասխանեց իշխանագույնը, - ի՞նչ ստորություն ու պակասություն ասես, ես ունեմ, բայց իմ ընկերը լավ մարդ է, ես նրա հնազանդ ծառան եմ:

Երբ հարուստի տղան վերադառնալով նստեց, դուրս ելավ իշխանի որդին: Եվ թագավորը, փորձելով հարուստի որդուն, ասաց.

- Դու իմաստուն, բարի մարդ ես երևում: Երբ դուրս գնացիր, ընկերդ հազար ու մի խայտառակ բան ասացքո հասցեին:

- Թագավոր, - պատասխանեց հարուստի տղան, - ես նրա անարժան ծառան եմ: Տեսնելով նրանց ընկերասիրությունը՝ թագավորը շատ ընծաներ տվեց և խաղաղությամբ ճանապարհի դրեց:

- Թագավոր, - հարցրեցին նրան նախարարները, - քեզ մոտ եկած բոլոր հյուրերին մեծարեցիր և երեք օր հետո, կտրելով գլուխները, կախել տվեցիր պարսպից: Պատճառն ի՞նչ է, որ այս երկու հյուրերին նվերներ տվեցիր և առանց գլխատելու փառք ու պատվով ճանապարհ գցեցիր:

- Հայտնի բան է՝ ով ատում է իր մերձավորին, մարդասպան է, - պատասխանեց թագավորը, - և իրավունք է տրված թագավորներին՝ գլխատել մարդասպաններին: Օրենքն ասում է, որ օտարական հյուրին երեք օր պետք է մեծարել: Մեզ հյուր եկածներին ես պատվեցի, բայց երբ քննելով՝ նրանց մեջ միմյանց նկատմամբ ատելություն նկատեցի, կտրել տվեցի նրանց գլուխները: Այս երկու հյուրերը միմյանց մասին լավ խոսեցին, ուստի և նվերներով ու փառքով ճանապարհ դրեցի:

Թռռնիկիս բժշկությունը

Աշխատում էի շինարարության վրա, հեռախոսս զանգեց: Տըղաս էր.

- Պա՛պա, մեծ դժբախտություն է եղել:

Աղջկաս տղան՝ Երեմիան, տարի երեք ամսական, 3-րդ հարկի պատուհանից գլխիվայր ընկել էր ասֆալտին: Աղջկաս 8-րդ երեխան յոթ օրական էր, իսկ սա 7-րդն էր: Ծանր ցավ էր: Ես միայն հարցրի.

- Նա դեռ կենդանի՞ է:

- Այո՛, բայց կրիտիկական վիճակի

մեջ է:

Սիրելիներ՛ս, մենք հենց այդտեղ ընկանք ծնկների վրա. ուրիշ ճար չկար, ուրիշ ելք չկար, կար միայն երկինքը: Լսու՞մ եք, Աստված ուզում է, որ մենք մեր ընտանիքների, մեր երեխեքի համար մեր ձեռքերը վեր բարձրացնենք՝ առանց բարկության, առանց կասկածի:

Ես ճանապահ ընկա: Աղջիկս 200 կմ հեռավորության վրա էր ապրում: Ահա իրենց տանն եմ: Չանգ եկավ: Աղջիկս էր հիվանդանոցից.

-Պապա, բժիշկը դուրս եկավ, ասաց՝ երեխայի վիճակը անհուսալի է:

Երեխայի գանգը պայթել էր, ուղեղը ոչ թե ցնցում էր տարել, այլ ամբողջովին խառնվել էր, կարծես ձմերուկը վերևից գցես գետնին: Սիրտն էր տրավմայի ենթարկվել, լյարդը վնասված էր, երկամյա պայթել էր, ենթաստամոքսային գեղձը՝ ճզմվել: Որովայնը ամբողջությամբ լցված էր արյունով, թոքերը դադարել էին աշխատել, նա այլևս ինքնուրույն չէր շնչում, ապարատն էր սիրտը աշխատեցնում:

Լրիվ հուսահատված բժիշկը տեսնում է, որ երեխայի հայրը քայլում է միջանցքով և աղոթում է անդադար: Մոտենում է երիտասարդ հայրիկին.

- Տեսնում եմ, որ հավատքի մարդ ես. ես քեզ թույլ կտամ մտնել վերակենդանացման բաժանմունք: Եթե ուզում եք, քահանա կանչեք, որովհետև երեխային մնացել է մի քանի ժամ:

Աղջիկս դիմում է ինձ.

-Պապա, դու որպես քահանա կմտնե՞ս երեխայիս մոտ:

Ես ի՞նչ կարող էի անել, ինչո՞վ մտնեի երեխայի մոտ, ես ոչինչ չունեի...: Բայց Աստված կար, սիրելիներս: Նա Կենդանի Աստված է: Շատերն էին արդեն տեղեկացված մեր դժբախտության մասին, և գիտեի, որ շատ-շատերն են աղոթում: Խընդրեցի ինձ համար էլ աղոթել: Մտա փոքրիկի պալատ: Այն, ինչ ես տեսա, նկարագրել հնարավոր չէ. երեխայի քիթը ջարդուխուրդ եղած, իջած էր ներքև, ծնոտը մի կողմ էր թեքված, տարբեր տեղերից կախված էին կոլբաներ, որոնք արդեն արյունով էին

լցված, երեխայի աջ և ձախ կողմերից՝ մեկական կոմպյուտեր, մեկն էլ՝ գլխին էր միացրած, երեք բժիշկ վազում էին այս ու այն կողմ, բայց փոքրիկին ոչնչով օգնել չէին կարողանում: Դնշումը թույլ-թույլ ընկնում էր, սրտի զարկերը հասել էին գրեթե զրոյի, միայն սարքն էր նրա սիրտը աշխատեցնում: Ես, աղջիկս, փեսաս արցունքներով մոտեցանք երեխային, ձեռքս թույլ հպեցի նրան, ու սկսեցինք աղոթել: Աղոթել էինք երևի 4-5 թույլ, հանկարծ երեք մոնիտորների վրա էլ ցույց տվեց սրտի կանգ: Բժիշկը ձեռքերը տարածեց՝ ի նշան ափսոսանքի, թե՛ մենք ամեն ինչ արեցինք, բայց երեխայի կյանքը փրկել հնարավոր չեղավ. նրա վնասվածքները կյանքի հետ անհամատեղելի էին: Սիրտը լրիվ կանգ առավ, կյանքը՝ մույնպես...: Մենք երեքս ընկանք ծնկների վրա, և ես ասացի.

- Աստված իմ, լսի՛ր իմ աղերսանքը, լսի՛ր իմ աղոթքը. ես եկել եմ այստեղ՝ այս փոքրիկի համար կանգնելու խրամատում, և խնդրում եմ Քո զորությունը...

Այս խոսքերի հետ մի անբացատրելի ուժ եկավ ներսս, ու ես Տիրոջ տված զորությունով ասացի.

- Հիսուսի անունով՝ մահ, նահանջիր, կյանք, վերադարձիր: Եվ մույնը կրկնեցի երկրորդ անգամ, ու կարծես ես չէի այդ բառերը ասողը: Մոնիտորների վրա թվերը սկսեցին շարժվել, գծերը՝ թրթռալ: Ես հիմա ձեզ ասում եմ ոչ թե ինչ-որ մեկի մասին, այլ Կենդանի Աստծու: Նա Կենդանի Աստված է մշտապես և ամենուր: Խոսե՛ք Նրան պարզ, անկեղծ, և Նա կտա

հաղթանակ, կտա ողորմություն, կտա ներում, և եթե բժշկություն է պետք, Նա կտա բժշկություն:

Սիրելիներս, բժիշկները այլևս ոչինչ չէին անում. նրանք կանգնել ու մայում էին մոնիտորներին: Նրանք ոչինչ չէին կարողանում հասկանալ: Աղոթքից հետո ասացի աղջկաս.

-Օքսանա, երեխան կապրի, երեխան կապրի...

-Ռիզայից հրավիրված բժիշկները մնացել էին քար կտրած. նրանցից մեկն ասաց.

-Այն, ինչ տեսնում ենք տեսածապավենի վրա և ինչ հիմա ենք տեսնում... անհասկանալի է, բավականին դրական շարժ կա: Հետո նրանք որոշեցին երեխային տեղափոխել Ռիզայի հիվանդանոց: Այնտեղ երեք օրից անջատեցին բոլոր ապարատները և երեխային տարան պալատ: Առանց վիրահատության կարգի բերեցին քիթը, ծնոտը տեղը գցեցին: Բժիշկները մեզ ասացին, որ եթե ապրի էլ, նորմալ մարդ չի լինի: Բայց երրորդ օրը, երբ գիտակցության եկավ, աղջիկս տվեց ձեռքի հեռախոսը, ու նա սկսեց կնոպկաները սեղմել: Նրա հասկացողությունը տեղն էր: Աստված Իր գործը կիսով չի անում. Նա անում է կատարյալ: Մի քանի ժամից ջուր ուզեց: Բժիշկը կատեգորիկ արգելեց.

-Փոքրիկի ներսը ամբողջովին արյուն է լցված, եթե ջուր խմի, անմիջապես կմահանա:

Բայց աղջիկս դիմեց ինձ.

-Պապա, ինչ անեմ, երեխան ջուր է ուզում:

-Հիսուսի անունով՝ տու՛ր, թո՛ղ խմի:

75 գ ջուրը միանգամից խմեց ու

էլի ուզեց: Բժիշկը զարմացած միայն ասում էր.

-Ոչինչ չեմ հասկանում...:

Բայց մենք հասկանում էինք...:

5-րդ օրը հայրը վերցրեց երեխային ձեռքերի վրա՝ հորիզոնական դիրքով. բժիշկը թույլ տվեց միայն այդ դիրքով գրկել նրան: Բայց երբ մոտեցրեց պատուհանին, փոքրիկը կտրուկ նստեց, ու հայրը նրան կանգնեցրեց հատակին, նա սկսեց քայլել պալատում: Բժիշկը ներս մտավ ու տեսավ՝ երեխան քայլում է: Իհարկե, ցնցումը մեծ էր: 10-րդ օրը նա մեզ ասաց.

-Վերցրե՛ք երեխային ու տու՛ն գնացեք. միևնույն է՝ մենք ոչինչ չարեցինք և ոչինչ չենք անում ու ոչինչ էլ չհասկացանք:

Իսկ մենք հասկացել ենք, սիրելի՛ հավատացյալ ժողովուրդ, ամեն ինչ կարելի է նրան, ով հավատում է:

Եվ երբ աղջիկս ու փեսաս երեխային վերցրած դուրս են գալիս Ռիզայի հիվանդանոցից, ոչ թե տուն են գնում, այլ առաջին հիվանդանոցը, որտեղ երեխային ընդունել էին: Հիվանդանոցի ողջ անձնակազմը և՛ ցնցված էր, և՛ հիացած, և՛ ուրախ..., և բոլորը խոնարհվեցին Տիրոջ առաջ: Փեսայիս մայրն էլ, որ որդուն մերժել էր հավատքի համար և երեք տարի բացարձակ չէր շփվել որդու ընտանիքի հետ, խոնարհվեց, փշովեց նրա՝ տարիներով փայփայած հպարտությունն էլ, և ծունկի եկավ ու աղոթեց...

Իսկ հիմա մեր աղոթքը թող լինի.

- Տե՛ր Աստված, մաքրի՛ր մեր հոգիները:

Հովիվ Գ. Շումեր

ԿՈՆԵՆՏ, ԲԱՅԵ ՔՈ պատվերը կկատարեն

Մուսուլման աղրբեջանցու հավատքը՝ Հիսուսին

Հայտնություն 5:9-10-ում գրված է. «Եւ նոր երգ մը կ'երգէին՝ ըսելով, Արժանի ես դուն այդ գիրքը առնելու և ասորը կնիքները բանալու. վասն զի մոլորեցար, ու մեզ ծախու առիր Աստուծոյ համար՝ քու արինովդ ամէն ցեղէ ու լեզուէ և ժողովուրդէ ու ազգէ. Եւ մեզ մեր Աստուծոյն թագաւորներ ու քահանաներ ըրիր, ու երկրի վրայ պիտի թագաւորենք»:

Փոքր էի: Տասու շատ էր սիրում Աստվածաշունչը բարձր կարդալ, և երբ լսեցի այս տողերը, հարցրի.

-Տա՛տ, մի՞թե դա ճիշտ է, մի՞թե բոլոր ազգերը, մի՞թե աղրբեջանցիներն էլ է դրանց մեջ մտնում, մի՞թե նրանք էլ պիտի հավատան Հիսուսին:

-Այո՛, այո՛,- վստահ պատասխանում էր տատս:

Իսկ հիմա ես դրա վկան եմ, և փառք Աստծուն, 96 անդամ ունենք՝ հիմնականում աղրբեջանցի, լեզգի, թալիշներ: Եվ ես ուզում եմ կիսվել ձեզ հետ:

Ունենք եղբայր՝ Ռահիմ անունով (աղրբեջանցի). նա առաջիններից մեկն էր, որ ապաշխարեց: Մի անգամ եղբայր Եվգենի Նիկիֆորովիչը պատմեց հետաքրքիր պատմություն. այն կատարվել էր աղրբեջանական քաղաքում՝ Մումգայիթում: Մոտենում է մեկը՝ աչքերը արցունքով լցված. երե-

վում էր՝ շատ էր լաց եղել: Նրա հետ ամիսներ աշխատանք էին տարել ընկերները և վերջապես բերել էին Քրիստոսին: Մոտենալով մեր եղբորը՝ ծունկի է գալիս և աղերսում. «Ների՛ր ինձ՝ մեղավորիս, Հիսուս: Ընդունում եմ Քեզ որպես Աստծո Որդի...»: Հիմա նա արդեն ավետարանում է Աստծո Խոսքը և Հիսուս Քրիստոսին: Նրա քարոզները միշտ համեմված են կյանքից վերցրած հետաքրքիր վկայություններով, և մուսուլմանների շրջանում լավ ընդունվում են: Օրինակ, նա մի քարոզի ժամանակ ասում է. «Մեր տունը իսլա՞մն է, թե՞ Իսլամը այն տունն է, որը չունի տեր, որը չի ջեռուցվում: Այդ տանը ցուրտ է, այդ տանը շատ սարդոստայններ կան, կարծես տանտերը չկա, խոհանոցից ոչ մի անուշահամ կերակուրի բույր, ոչինչ չկա բացարձակ: Իսկ քրիստոնեական տունը երբ մտա, ես անմիջապես հասկացա, որ այնտեղ տանտերը տանն է, այնտեղ ամեն ինչը համեղ է, այնտեղ Աստծո Խոսքն է, այնտեղ մխիթարություն կա, այնտեղ ջերմություն կա իմ հոգու համար...»: Ահա այսպիսի ջերմ քարոզիչ է Ռահիմը: Անգամ շատ ռուսներ հանդիմանվել են, թե՛ աղրբեջանցիներ և ապաշխարել, իսկ մենք...

-Ես հավատքի ընտանիքում եմ ծնվել, մեծացել, բայց դեռ Աստծուն

չեմ ճանաչում, իսկ այս մուսուլման աղրբեջանցին եկել ապաշխարել է ու արդեն Աստծո զավակ է, ես դեռ օտարի մման եմ, - ասում է մի ռուս ու հետևում աղրբեջանցուն: Ասեմ, որ նրա ապաշխարելուց հետո միանգամից ապաշխարում է 54 աղրբեջանցի:

Նա միշտ շատ նախանձավոր է իր ազգի ապաշխարության համար: Մի անգամ դիմում է մեր ավագ եղբորը.

-Գեմա'դի Կոնստանտինիչ, այցելե՛ք մեզ: Պուշկովը եկավ, ես ապաշխարեցի, հիմա եթե դու գաս, ավելի շատ մարդիկ կապաշխարեն:

Ռահիմ, - պատասխանում է հովիվը, - Աստված ձեր միջոցով ձեզ համար կանի ավելին, քան մեր՝ ռուսներին միջոցով:

Այդպես էլ լինում է, նրա միջոցով ապաշխարում է իր հարազատ քեռին՝ Յուլի Ալիխանիչը, որը 76 տարեկան է և քրիստոնյա եղբայրների հետ ավետարանում է հենց Աղրբեջանում և իրենց մայրենի լեզվով: Երբ նրան մկրտում են, երեք տարի հետո մոտենում է հովվին.

-Պավել եղբայր, դու գիտե՞ս, որ ես տառապում էի ռադիկալիտով, շատ էի վախենում ջրից: Երբ ինձ ասացին, որ պիտի մկրտեմ, մտածում էի, որ ջուրը մտնեմ, այլևս այնտեղից դուրս չեմ գա, այնտեղ էլ կմեռնեմ, տարին երկու անգամ պառկում էի հիվանդանոցներ, ինձ բլոկադա էին անում, տարբեր սրկումներ, որպեսզի ինչ-որ չափ պահպանեմ, իսկ սառը ջուրը կատեգորիկ արգելված էր: Մի քանի ամիս տանջվում էի մտքերիցս՝ ինչ անեմ, ինչպես մտնեմ ջուրը: Վեր-

ջապես դրոշեցի՝ թեկուզ մեռնեմ, բայց Քո պատվիրանը պիտի կատարեմ, Տեր: Ու այդ օրվանից՝ հենց ջրից դուրս եմ եկել, առ այսօր ես մոռացել եմ ռադիկալիտի մասին:

Ես, իհարկե, կատակով նրան ասացի.

-Բա ինչու՞ ես լռել մինչև այսօր: Իսկ ահա մենք՝ ռուսներս, ինչպես մտնեինք ռադիկալիտով, այնպես էլ դուրս կգայինք:

Այստեղ Աստծո ձեռքով շատ հրաշքներ են կատարվում:

Մարդկանց վկայելիս այս եղբայրն ասում է՝ ովքեր են հիվանդ և ուզում են բուժվել, եկե՛ք Քրիստոսին: Ահա, ես դարձել եմ Քրիստոսին ու բուժվել եմ: Եվ սա ավելի զորավոր է դարձնում նրանց քարոզը: Մի քանի տարի անց Ալիխանիչը հիվանդանում է այլ հիվանդությամբ. կերակուր ընդհանրապես չէր կարող կուլ տալ. բոլոր կանալները փակ էին: Ծանր ու դժվարին վիճակում էր պետք և շատ մեծ գումար, որը նա չուներ: Մեզ տեղեկացրին, որ Յուլի Ալիխանիչը մահանում է: Այցելեցինք աղրբեջանցի եղբայրների հետ, և, իրոք, նիհարած, հյուծված, ապարատների տակ...: Մեզ տեսնելով՝ ասաց.

-Մեռնում եմ, էլ չեմ կարող տանել այս ամենը:

-Եղբա՛յր Ալիխանիչ, հավատք կա՞:

-Կա՛:

-Եկե՛ք աղոթենք և ամեն բան հանձնենք Հիսուսին:

Աղոթում ենք, նա էլ մեզ հետ. սիրտը լրիվ դատարկում է Հիսուսի

առաջ: Ապա դուրս ենք գալիս սրտի ցավով, հասկանում էինք, որ եղբայրը մահվան ճամփին է: Այդ օրը կիրակի էր: Երեքշաբթի օրը հավաքությին կանգնած են ամբիոնի մոտ, տեսնեմ՝ ներս է մտնում Ալիխանիչը: Աչքերիս չեն հավատում, հանում են ակնոցս՝ ինքն է, դնում եմ՝ էլի ինքն է:

-Ինչպե՞ս կարողացար գալ:

-Ախր դու գլխիս ձեռք դրեցիր ու աղոթեցիր...

Աստծո հրաշքը, մենք չէինք էլ մտածում, որ եղբայրը կարող է տեղից

վեր կենալ:

-Դուք դեռ դռնից դուրս չէիք էլ եկել, ներսիցս ինչ- որ գոգոռոցներ լսվեցին: Բժիշկները հետազոտեցին, և պարզվեց՝

-Քեզ մոտ հրաշք է կատարվել, բոլոր խցանված կանալները բացված են, - հիացած հայտնեցին նրանք:

*(Աղբրեջանում քրիստոնեական
եկեղեցու անդամ)*

ԹԱԳԱՎՈՐՆ ՈՒ ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ ԿԱԼԱՆԱՎՈՐԸ

Ոմն թագավոր, մի օր որոշելով բարեգործություն անել ու ազատել քրեական հանցագործներից մեկին, գնում է բանտ, սկսում մեկ առ մեկ հարցաքննել կալանավորներին: Իսկ նրանք բոլորը, չքմեղ լինելով, պատմում են, որ իրենք անմեղ ու համեստ մարդիկ են, անարդար կերպով են բանտ ընկել:

Մի երիտասարդ կալանավոր, անկեղծորեն պատմելով իր գործած հանցանքների մասին, ասում է, որ ինքը արժանի էր մահվան, բայց իշխանությունը, խղճալով իրեն, կյանք էր շնորհել ու դատապարտել ցմահ բանտարկության:

Թագավորը կեղծ բարկությամբ հրամայում է բանտի վերակացուին.

- Այսքան... համեստ ու անմեղ մարդկանց միջից անմիջապես դուրս արեք այս գայլին, որպեսզի չմնա նրանց հետ ու իր վատ վարքով չապականի բոլորին:

Այսպես էլ մենք, երբ խոստովանում ենք մեր մեղքերը, ազատվում ենք հոգևոր բանտից, բայց երբ դրանք թաքցնելով՝ անմեղ ենք մեզ ձեռացնում, տակավին հոգևոր բանտում ենք մնում:

Երբ նոր ծնվածը աշխարհ է գալիս,
Ճշում է վախից և ուժեղ լալիս,
Աշխարհ չտեսած, դառնություն չապրած՝
Ինչո՞ւ է լալիս նոր մարդը ծնված:

Իսկույն խաղաղվում է գրկում մայրական,
Ու խմում կաթը՝ անուշ անսահման,
Անխաբդախ սնունդ մայրական կրծքի,
Միակ սնունդն է ծծկեր մանուկի:

Օտար է աշխարհը հոգուն մանկական,
Օտար է հոգին աշխարհին այնքա՛ն,
Նոր հոգուն խորք է աշխարհը մեղաց,
Որից սարսափում է նոր հոգին ծնված:

Ահա թե ինչու մարդն աշխարհ գալիս
Ճշում, վախում է այս խորք աշխարհից,
Անլեզու լեզվով մեզ իմաց տալիս,
Թե ինչու է նա սարսափից լալիս:

Ս. Քերյան (10.04.2013)

* * *

Մի աթեիստ (անաստված) հեզմանքով հարցնում է քահանային.

- Մեզ հետ միշտ խոսում եք մեղքերի ծանրության և նման բաների մասին: Հավատա՞ ինձ, ես ամձնապես որևէ ծանրություն չեմ զգում: Ասա՛ ինձ, մեղքը քանի՞ կիլոգրամ է:

Քահանան հանգիստ պատասխանում է.

- Ասա՛ ինձ, եթե մեռած մեկի վրա 100 կիլոգրամանոց քար դնեք, ի՞նչ կզգա:

- Ոչինչ չի զգա, քանի որ նա մեռած է, - պատասխանում է աթեիստը:

- Նույնը տեղի է ունենում ձեզ հետ: Աստծու Շնորհից դուրս մարդը «մեռած է իր մեղքերի և հանցանքների մեջ» (Եփես. 2:1): Այս պատճառով էլ չեք զգում մեղքի ծանրությունը... ՄԵՂՔԻ ԶԳԱՅՈՂՈՒԹՅՈՒՆՆ ՈՒ ԳԻՏԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆԸ ՀՈԳԵՒՈՐ ԱՌՈՂՋՈՒԹՅԱՆ ՆՇԱՆՆ Է: ԵԹԵ ՄԵՂՔ ԳՈՐԾԵԼԻՍ ՄԱՐԴԸ ՑԱՎ ՈՒ ԱՄՈԹ ՉԻ ԶԳՈՒՄ, ՀՈԳԵՒՈՐ ԱՌՈՒՍՈՎ ՄԵՌԱԾ Է:

Տեք Հովսեփ

www.barilur.org
info@barilur.org